

फोटो आहे

गोमंतक साहित्य सेवक मंडळातर्फे आयोजित काव्यसंध्येत कविता सादर करताना कवयित्री दीपा मिसिंगकर. बाजूस मंडळाचे अध्यक्ष सुरेश नाईक आणि काव्यसंध्येच्या अध्यक्ष सौ. चित्रा प्रकाश क्षीरसागर.

जीवनाला डसलेले ब्रण
कवितेत उतरले पाहिजेत
चित्रा क्षीरसागर : पणजीत रंगली काव्यसंध्या
पणजी, ता. :
या सुखांना माळताना आसवे का गाळते मी
विंब माझे पाहता आरसा का टाळते मी
या ओढींनी गोमंतक साहित्य सेवक मंडळाच्याकाव्यसंधेची सुरुवात केली, काव्य संध्येच्या
अध्यक्ष चित्रा क्षीरसागर यांनी.

आपल्याला जे लिहावेसे वाटते आणि ती कविता आहे, याची जाण कविमनाला असणे आवश्यक असते. कवितेत केवळ शब्द असू नयेत. तर त्या मागे शब्दांच्या अर्थाबरोबर जीवनाला डसलेले काही असले पाहिजे. कविता, साहित्य हे जीवनाला बळ देते. मनातील भाव भावनांचा कल्पोळ आपण कवितेत शब्दांच्या माध्यमांतून उतरवीत असतो, असे प्रतिपादन चित्रा क्षीरसागर यांनी केले.

गोमंतक साहित्य सेवक मंडळातर्फे आयोजित काव्यसंध्येत २५ कवी -कवयित्रींच्या विविधांगी कविता सादर झाल्या. शनिवारी ही एका काव्यउंचीवर नेणारी काव्यसंध्या ठरली. नुकत्याच झालेल्या दिवाळीच्या पाश्वर्भूमीवर साहित्य सेवक मंडळाच्या सभागृहात आकाशकंदिल, रांगोळी, नक्षीदार पणत्यांच्या आरास नूतन दाखोळकर यांनी केली होती.

कवयित्री दीपा मिसिंगकर यांनी दिन दिन दिवाळी ही गोव्यात सध्या सुरु असलेल्या वानरमान्यांच्या व्यथेची कविता सादर केली. हा आवाज कुणाचा वानरमान्यांचा लेकरे बाळे उपाशी खेळती उन्हातान्हात लोक देती शिवीगाळी दिन दिन दिवाळी अशा त्यांच्या सध्याच्या जीवनाची समस्या त्यांनी मांडली.

जयप्रभू कांबळे यांनी बेवारस माणसांचा देश नसतो का? ही भुके कंगाल माणसांची व्यथा त्यांनी मांडली. मेल्यानंतरही अशा माणसांना बेवारस ठरविले जाते, ही खंत त्यांनी व्यक्त केली. शीतल साळगावकर यांनी एक गाय हंबरली तारुण्य गमावलेली कसायाच्या तावडीत सापडलेली अशी गायीच्या माध्यमातून अबलांची कहाणीच कथन केली. दयाराम पाडलोस्करांनी आरशात पाहतो मी मीच मला अशी चारोळी सादर कस्न अंतर कुठवर ही कविता सादर केली.

शमी भोंसुले यांनी मी एक अर्धांग या कवितेतून विवाहित स्त्रीची घुसमट प्रकट केली. वेळ माझी, क्षण माझे मग याला कशाला, अशा प्रस्नचिन्हांतून त्यांनी स्त्री जीवनाची दुःखं चव्हाण्यावर मांडली. नीता तोरणे यांनी संगणक सुगाला साजेशा प्रतिमांतून प्रेमभंग, पुरुषी अहंकारावर प्रहार

करणारी मी जगतेय नव्याने ही कविता सादर केली. मी जगतेय वेदनेला सोबत घेऊन पुन्हा नव्या आयुष्याला भिडण्यासाठी या ओळींतून त्यांनी जगण्याच्या वेदना प्रकट केल्या. गुलाब वेर्णकर यांनी गजरा ही कविता सादर केली. ही रात्र काल होती ही रात्र आज आहे. तुला मात्र वेगळी मी कालचीच आहे. ही त्यांची भावपूर्ण कविता मनाला भावली.

नूतन दाखोळकर यांनी जीवनाच्या ओसाड धरतीवर दिवे लावू या असे आवाहन करीत महागाईच्या भस्मासुराला

भ्रष्टाचारी देशद्रोहीना मारायचय अशा महिषासुराला ही वेगळी कविता सादर केली.

खेळा पौडवाल यांनी आयुष्याचं पान उलटावंच लागतं ही कविता म्हटली. विंदा नाईक यांनी वारी ही कविता सादर करून पंठरीला वारीला जाण्यापेक्षा घरीच सासू सासन्यांत रखुमाई विट्ठल पाहू अशी भावनिक कविता सादर केली.

सोनिया शहा यांनी सावित्रीबाई फुले यांच्या वरील कविता म्हटली. सुभाष शहा यांनी नवरा बायकोचे भांडण, रुसवे- फुगवे रस्त्यावर आणणारी कविता सादर केली.

लीना पेडणेकर यांनी तरल अनुभवाची आशादायी कविता सादर केली. लिहिण माझा ध्यास आहे, लिहिण माझा श्वास आहे असे महणत बरंच काही आत घुसळत आहे, अडलेल्या बाळ्ठिणीची ही घालमेल आहे, ही कविता सादर करून कवितेची तळमळच व्यक्त केली.

अनुजा जोशी यांनी निसदून गेलेले दिवस या कवितेतून मुलांकडून मिळणारे अनुभव कवेत घेत त्यांच भावविश्व प्रकट केल. ज्येष्ठ कवी शरद नरेश यांनी पावसाचे रंग स्प प्रकट रणारी वर डोऱ्हिवर मेघ ही तालबद्ध कविता म्हटली. पाऊस, कवी, वारा यांच्या भावनांचे वर्तन आणि नर्तन त्यांनी कवितेतून मांडले. प्रकाश क्षीरसागर यांनी डोलून दुःख माडो गेला खचून रस्ता ही दर्दभरी गजल सादर केली.

सुरेश नाईक यांनी प्रास्ताविक केले व आभार मानले.